

L'OBLIT

L'Alba, una noia de catorze anys, verge i bruna, tornava de l'hort de casa seva amb un cistellet de figues negres, de coll de dama, quan s'aturà a avergonyir a dos nois que n'apallissaven a un altre i el feien caure al toll de la resclosa, i els va dir: Què us ha fet? I ells li van contestar: No el volem amb nosaltres, perquè és negre. I si s'ofega? I ells es van arronsar d'espatlles, car eren dos nois formats en un ambient cruel, de prejudicis.

L'Alba es va tirar de cap, tan ràpid com va poder, al toll de la resclosa amb l'objectiu de salvar el seu company Dídac. Va nadar tan al fons com va poder, va buscar per totes les parts del toll, i el va trobar. En Dídac s'havia ofegat. L'Alba, de cop va començar a notar un tap als seus pulmons que no la deixaven respirar. Al cap de pocs segons, el seu cos es va anar enfonsant fins al fons del toll, abraçant en Dídac, sense cap força ni senyal de vida...

En aixecar-se amb totes(i les poques) forces que tenia, l'Alba, va observar al seu voltant un paisatge que ella no recordava: els seus peus, trepitjaven un tipus de sorra amb pedres que li recordava a una sensació d'angúnia, a esquerra i dreta hi havia algunes palmeres amb arbustos als costats, al seu darrere albirava un mar extens. Just a la vora del mar hi havia un nen negre que semblava haver estat arrossegat per les onades. L'Alba no recordava qui era ella, ni qui era aquell nen.

De cop i volta, en Dídac va retornar en sí i es va aixecar tot estossegant i va veure una nena, més gran que ell, que se'l mirava amb curiositat. En Dídac no recordava aquell lloc, i tampoc recordava qui era ell mateix. Es va acostar tranquil·lament, davant d'aquella nena i li va preguntar:

-Qui ets?

-No ho sé.-va respondre l'Alba.

-Com hem arribat fins aquí?-va dir amb curiositat en Dídac.

-No ho sé, hem de trobar una sortida.

L'Alba estava espantada, no sabia qui eren els seus pares, no sabia on vivia ni com havia arribat allà, l'únic acompanyant que tenia era el nen negre que ni tan sols sabia qui era.

L'Alba i en Dídac van començar a parlar sobre si havien de sortir d'allà o si no. Al final de tot van decidir que, si ells no sabien qui eren, potser algú altre si que ho sabia, així que van sortir d'aquella costa i es van enfilem a unes escales que conduïen a una ciutat. Era l'oportunitat de descobrir qui eren.

Els dos nens tenien molta gana, ràpidament l'Alba es va tocar les butxaques i hi va trobar unes figues negres, de coll de dama, i li va donar la meitat a en Dídac mentre s'asseïen en un petit banc. Mai havien provat unes figues com aquelles, d'on havien sortit? De cop en Dídac, mirant un preciós i gran arbre que estava just al seu davant, va veure un home, mig amagat, que li va semblar que els espia:

-Escolta, allà darrere d'aquell arbre hi ha algú que ens espia- li va dir en Dídac a l'Alba.

-A sí? Vols que hi anem a fer un cop d'ull?

- D'acord, no m'agrada tenir la sensació que m'espïen, a més a més potser sap qui som!

Es van aixecar del banc, i, tan dissimuladament com van poder van acostar-se a l'arbre. En arribar-hi van veure que no hi havia ningú:

-Segur que hi havia algú?- va dir l'Alba.

-Es clar que sí, però també podria haver sigut imaginació meva.

Així que els dos van marxar cap a un parc molt gran, massa gran, era sufocant. Es van agafar de la mà i van sortir com van poder fins a arribar a una gran font, al costat d'un temple bastant alt amb divuit torres (això es el que havien contat). Van acostar-s'hi per saber més d'aquell temple tan extraordinari i van llegir que era una obra d'un tal Gaudí. Malgrat que estiguessin molt aficionats per allò, van veure darrere d'una escultura el mateix home que havia vist el nen negre mig amagat a l'arbre. L'Alba n'estava farta, es va llençar sobre d'ell i el va interrogar:

-Per què ens espïes home estrany?- li va dir desesperada.

-Tranquil·la Alba, veniu els dos amb mi- va dir l'home estrany.

L'Alba es va quedar en xoc, aquell home acabava de dir el seu nom quan ella ni tan sols el sabia!

L'Alba i en Dídac, tan agafats com podien van seguir l'home; l'home era tirant cap a alt, tenia un ample bigoti entre el nas i el llavi superior que feia sentir als nens una mica més de por del compte, portava ulleres i una americana. Van entrar en una gran sala i l'home va començar a fullejar un llibre, i finalment hi va hi va treure una foto (eren l'Alba i en Dídac). Tots dos es van quedar perplexos. L'home va començar a explicar:

-Sóc el Manuel de Pedrolo, sóc un escriptor i vosaltres sou els protagonistes d'un dels meus millors llibres. Quan era jove, tenia por de que les meves històries quedessin en l'oblit, així que vaig decidir que els meus contes tinguessin una connexió amb la vida real. Només era perquè algun dia tots els meus personatges formessin part de la realitat, quan jo ja no hi fos, i que sense els personatges sabessin qui eren en realitat. El vostre conte(Mecanoscrit del segon origen), el toll està connectat amb el mar de Barcelona.

L'Alba va interrompre:

- Això vol dir que no som reals? Podrem tornar al nostre conte?

El Manuel de Pedrolo va continuar:

- No sereu reals a dins el meu conte, però aquí sí. Sí que hi podreu tornar, però abans us he de dir una cosa important: quan estigueu vivint al meu conte no recordareu el què heu viscut a la realitat, ni tampoc que existeix una entrada entre el toll i el mar de Barcelona. M'enteneu?
- Així doncs, ens haurem d'ofegar si volem tornar al conte?- va dir l'Alba.
- És l'única solució, no crec que arribeu al fons del mar aguantant la respiració. Voleu tornar?

L'Alba i en Dídac, agafant-se ben fort de les mans, van mirar-se l'un a l'altre i van assentir.

El Manuel de Pedrolo els va portar a la vora del mar des d'on havien arribat i els hi va dir "adéu" mentre es deixaven enfonsar els cossos cap al fons marí.

AURA